

Mit üzennek nekem, milyen példát mutatnak a parasportolók?

Megbújó erő

Mindenkinek vannak álmai. Sokan ki akarnak emelkedni valamivel, rengetegen például elkezdenek sportolni, mert szeretik csinálni és reménykednek benne, hogy egyszer az ő nevük is többet fog jelenteni ennek kapcsán. Viszont ezek az álmok számos esetben azok is maradnak, hiszen ehhez rengeteg kitartás, energia, motiváció kell, ami kevés emberben van elég. Nem egy sportoló került feledésbe, mert hamar visszavonult vagy feladta.

Azonban vannak sportolók, akik eleve hátránnyal indulnak. Nem is beszélve azokról, akik a sportolói élet közben szenvednek balesetet és úgy kezdenek el újra teljesíteni. Gondoljuk bele, hogy egy súlyos baleset, vagy betegség után mennyire nehéz a felépülés, így rengeteg erő kell bármilyen teljesítményhez, nem csak testileg, lelkileg is. Hiszen aki fogyatékkal élt és csak úgy belecsöppent ebbe az életbe, rájön, mennyi minden más. Újra fel kell építenie az életét, karrierjét, mélypontokat is élhet át. Viszont benne van, hogy mit szeretne és minden hátrány ellenére próbálja hozni a maximumot. Ez minden parasportolóra igaz, hiszen nekik sokkal nehezebb dolguk van, mint nekünk. Ott vannak azok a személyek is, akik átlagos életet éltek és olyan csapás érte őket, hogy fenekestül felfordult az addigi életük. Már ez az új helyzet is nehéz lehet, minden szempontból, de mellette még egy sportkarriert felépíteni, már nem kis dolog. Van, akinek ez ad menedéket, hiszen eltereli a figyelmét és sikerélményt ad. A lelki egészségnek ez rendkívül jó.

Ezekben az emberekben ott van a tenni akarás, nem állítják meg őket a rossz dolgok. Ők azok, akik megmutatják, hogy nincs olyan, hogy lehetetlen; hiszen így is lehet előre törni és sorban nyerni, sikereket elérni. Őket rengetegszer lenézhették, nem gondolhatták, mire képesek; mert egyből szájalom tükröződik az emberek szemében. A fogyatékoságot látják, nem az embert. Nem a benne rejlő lehetőségeket, erőt, kitartást. Nem azt, milyen utat járhattak meg, hogy ők is érvényesülhessenek; hanem mint egy bélyeg, rajtuk van, hogy van valami "betegségük". Azonnal az jön le nekik, hogy ők bizony rengeteg segítségre szorulnak. Nyilván, más az életük, mint nekünk, de ez nem jelenti azt, hogy ők nem lehetnének kiváló sportolók.

Akármi is volt a múltjuk, akármi történt velük, a helyzet, amiben vannak, rajtuk múlik. Rajtuk múlik, mi lesz belőle; hogy ők sérülésként élik meg, beburkolóznak abba, hogy velük ez és ez történt és nincs kiút, vagy a negatívumban felfedezik a megbújó lehetőségeket. Akármilyen furcsán hangzik, ebben is lehet rengeteg lehetőséget találni. Biztosan nem egy és

nem is kettő olyan van közöttük, aki soha nem épített volna fel egy sportkarriert, de a szerencsétlenség odavezette őket.

Mindenben meg kell keresni a kedvező utat. Nem szabad buta kifogásokat gyártani, miért nem éri el a célját valaki. Nekik sikerült és sokójuknak a neve beleégett a történelembe, pedig enyhe kifejezés az, hogy nem volt egyszerű. Akkor mégis mások, akiknek fele ennyi problémájuk nincsen, miért nem érik el a céljaikat? Adott minden, az irányítás a kezünkben van. Ahelyett, hogy siránkozik valaki, hogy nem jön össze neki semmi és magyarázkodik, hogy mi miatt nem sikerül neki az, amire vágyik, lehetne több a pozitív gondolat és a tett. Ez fejben dől el és sokszor csakis ez tart vissza valakit. A parasportolók ezt pontosan alá tudják támasztani. Egyeseknek közülük egy hétköznapi dolog teljesítéséhez is jóval több energia és türelem kell, mint egy átlagembernek; mégis a magukénak tudhatnak egy eredményes sport karriert.

Szóval megtanítják nekünk, hogy meg lehet találni a módját, hogy elérjük a célunkat és a végén mindenki csodálkozzon, bármiből is indultunk ki.

Ha valamit igazán szeretnél, tenni fogsz érte. Ha nem, akkor csak hagyod, hogy lebeszélj magad az állítólagos álmodról, amit simán elérhetnél, ha kitartanál.